

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2021 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Wojciech Kopczyński

Protokolant: Anna Moczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach Marty Irzyńskiej

po rozpoznaniu w sprawie **M. B.**

skazanego za czyn z art. 157 § 1 k.k. i in.

na skutek zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rybniku

z dnia 8 stycznia 2021 roku, sygn. akt V Kow 1110/20

w przedmiocie odmowy udzielenia przerwy w karze

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia :

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
2. zwolnić skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego i obciążyć nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przeprowadzona kontrola instancyjna prowadzi do wniosku, iż sąd penitencjarny prawidłowo ustalił, że sytuacja rodzinna skazanego nie uzasadnia udzielenia mu przerwy w karze. Nie ma ona bowiem charakteru wyjątkowego i nie mieści się w pojęciu ważnych względów rodzinnych w rozumieniu art. 153 § 2 k.k.w.

Na wstępie zaznaczyć należy, że orzeczona prawomocnym wyrokiem kara pozbawienia wolności powinna być wykonywana w sposób ciągły, a odstępstwem od tej zasady jest właśnie instytucja przerwy w karze. Mając natomiast na uwadze wyjątkowy charakter wskazanej instytucji, interpretacja przesłanek jej stosowania winna mieć charakter zawężający. Chodzi bowiem o sytuacje rzeczywiście najtrudniejsze, związane z zagrożeniem dla podstawowego bytu czy egzystencji rodziny, gdy tym negatywnym następstwem może zaradzić wyłącznie natychmiastowa obecność skazanego na wolności, limitowana okresem udzielonej przerwy. Taka wyjątkowa sytuacja w przedmiotowej sprawie natomiast nie występuje.

Niewątpliwie sytuacja rodzinna skazanego nie jest łatwa. Konkubina skazanego jest w ciąży, wychowuje troje małoletnich dzieci i zamieszkuje w jednym domu ze schorowanymi przewlekle rodzicami. Członkowie rodziny nie są jednak całkowicie pozbawieni dochodu, bowiem rodzice konkubiny skazanego otrzymują świadczenia emerytalne oraz rentowe, a sama konkubina świadczenia z programu 500+ oraz częściowo alimenty. Brak też informacji aby stan zdrowia rodziców konkubiny, którzy chorują od kilku lat, uległ w ostatnim czasie drastycznemu pogorszeniu i aby

wymagali oni stałej opieki. Twierdzenia skarżącego odnośnie okoliczności, iż ciąża jego konkubiny jest zagrożona i wymaga ona hospitalizacji także nie znajduje odzwierciedlenia w materiale dowodowym sprawy, a skazany w żadnym stopniu powyższych okoliczności nie udokumentował. W przypadku natomiast pogorszenia się sytuacji rodziny skazanego mogą oni zwrócić się o pomoc, do odpowiednich, powołanych w tym celu instytucji. Ponadto konkubina może zwrócić się o zasądzenie alimentów na córkę. W świetle powyższego nie sposób uznać, że zachodzi ryzyko zagrożenia podstaw funkcjonowania członków rodziny skazanego lub niemożności zaspokojenia ich podstawowych potrzeb życiowych, czemu mogłoby zapobiec jedynie czasowe opuszczenie przez skazanego zakładu karnego. Z tego też powodu nie może być mowy o konieczności udzielenia przerwy w karze z uwagi na ciężką sytuację rodzinną jego bliskich. Słusznie zauważył sąd I instancji, iż w każdym przypadku osadzenie wiąże się z pewnymi niedogodnościami dla samego skazanego, ale także dla jego najbliższej rodziny, takimi jak chociażby brak udzielenia bieżącego wsparcia, czy pogorszenie się sytuacji finansowej. Ocenic jednak należy, iż są to naturalne konsekwencje przebywania w izolacji, z którymi powinna się liczyć osoba wchodząca w konflikt z prawem.

Mając na uwadze powyższe oraz uznając, iż argumentacja podniesiona w zażaleniu nie była w stanie podważyć prawidłowego rozstrzygnięcia sądu penitencjarnego, orzeczono jak w części dyspozytywnej.

SSA Wojciech Kopczyński

ZARZĄDZENIE

1. o treści postanowienia poinformować skazanego z pouczeniem o prawomocności
2. akta zwrócić.

Katowice, dnia 19 lutego 2021 roku.